

JULIAN SIMON

BEVEZETÉS

Jó híreim vannak, és a helyzet még tovább javul. E könyv rám eső része szilárdan bizonyítja, hogy egy sor „környezeti” problémától, amelyek riasztónak tűnnek, valójában nem kell félnünk; nem olyan természetűek, mint amilyenek a közvélemény tartja őket.

Íme, az én céljaim a vita során. Először: fontos igazságokat szeretnék elmondani, mivel jó őket kimondani és meghallani (már amennyiben érdekelnek valakit). Másodszer és komolyabban: be szeretném mutatni, hogy amikor új technológiákat fejlesztünk ki, új dolgokat készítünk, és kiterjesztjük kreativitásunk határait, csupa jót cselekszünk, hiszen elősegítjük az emberiség jobbulását és javítjuk az élet minőségét. Gazdasági tevékenységünk általában többet alkot, mint amennyit rombol. Ennélfogva bátorítanunk kell a szabad vállalkozásokat, nem pedig gúzsba kötni a lehetőségeket és lelassítani a fejlődés ütemét. A produktív embereknek és szervezeteknek büszkének kell lenniük magukra és a munkájukra, nem pedig lapítaniuk a büntudattól, amiért bepiszkítják a környezetünket.

Az általam tárgyalt témák azokat a szokásos „zöld” hiedelmeket érintik, amelyeket a tudományos bizonyítékok kétségbevonhatatlanul cáfolnak. Ha látják, hogy társadalmunk a közös bölcsesség segítségével hogyan oldja meg ezeket a *részletkérdéseket*, akkor felülbírálják elgondolásaikat a hasonló ügyek *egészéről*, és felismerik, hogy az emberiség helyzete egyre javul, nem pedig romlik. Sok mindenről – amiket a közelmúltban leküzdhetetlen gondoknak tekintettek – kiderült, hogy megszűnnek problémának lenni, ha elegendő tény gyűjtöttünk róluk. Hasonlóképpen valószínűleg ugyanez lesz a sorsa a mostanában divatos „zöld” problémáknak is – az ózonlyuknak, az üvegházhatásnak, a savas esőknek és társaiknak –, amelyek alapos megismeréséhez még nem volt elég időnk.

© Norman Myers, Julian L. Simon

Populáció-közgazdaságtani munkám szerves fejlődésen ment keresztül az elmúlt évtizedek során. E könyv ezért alaposan merít a korábbi cikkekből és könyvekből, mindenekelőtt a *The Economics of Population Growth* (1977) [A népességnövekedés közgazdaságtana], *The Ultimate Resource* (1981) [A végső forrás], a *Population Matters* (1990) [A népesedésről] és a *Population and Development in Poor Countries* (1992) [Népesedés és fejlődés a szegény országokban] című munkákból. Van legalább két mondat ebben a könyvben, amelyeket először 1969-ben írtam le, és amelyek fokozatos fejlődés után a jelen elmélethez vezettek – mint ahogyan a testünkben is vannak olyan szervek, amelyek sokkal korábban élt, jóval kevésbé fejlett élőlények maradványai. Ez nem jelenti azt, hogy mi magunk átalakított amóbák vagy majmok lennénk, és ez a könyv sem valamelyik korábbi könyvem leporolása, hanem azokból fejlődött ki. Cserébe viszont a *The Ultimate Resource* megjelenés alatt álló átdolgozása is felhasználja e könyv új anyagait. További hivatkozások a szakirodalomra és más forrásokra egyéb könyveimben és cikkeimben találhatóak.

Henning Gutmann vállalkozó kedve – mind intellektuálisan, mind kiadóként – tette lehetővé e könyv megszületését, amiért köszönetet mondok neki. Aaron Wildavsky-nek köszönöm amiért megengedte, hogy közös könyvünket felhasználhassam a harmadik részben. A többi köszönetnyilvánítás az előző könyveimben közöltekkel azonos.

NORMAN MYERS

BEVEZETÉS

E könyv rám eső részében azt szeretném bemutatni, hogy noha a környezetet illetően sok rossz hírrel szolgálhatunk, *még van lehetőségünk javítani*. Jövünk három kulcsfontosságú tényezőtől: Először: támaszkodunk-e arra, amit az ökológia és a közgazdaságtan – mint alaptudományok – nyújtanak? Másodszor: észleljük-e, hogy a környezet tönkretétele miként hat ránk – életmódunkra, értékrendünkre, arra, hogy miként látjuk egymást és a világot? Harmadszor, és ez a legfontosabb: felkészült-e a szívünk és az agyunk arra, hogy felépítsük azt az új világot, amely még megadatik számunkra? Nem kevesebb a dolgunk, mint hogy a Föld minden részén mindenki által elfogadható, új szemléletet alkossunk. A nagy jelentőségű feladat – biztos, hogy a legnagyobb, mióta elhagytuk az őskori barlangot – előtt szemmel tartjuk-e a jövőt, egy átalakult világ képét, a kitágult lehetőségek világát, egy világot, ahol a Földdel való béke révén békében élhetünk egymással (és viszont)? Összeszedjük-e a bátorságot – nincs más szó rá – ahhoz, hogy minden lehetségest kihozzunk magunkból, és a világon először meg is tesszük ezt?

Biztos, hogy nem lesz könnyű. Egyszerre lesz nehéz és felüdítő. Anynyira el leszünk foglalva a feladattal, hogy nem lesz időnk megkérdezni, élvezetes-e. Azokkal, akikkel egy hullámhosszon vagyunk, keltsünk is hullámokat! A jövőt azt a személyes meggyőződést követeli mindenkitől, hogy valóban meg tudunk birkózni az előttünk álló feladatokkal – olyan feladatokkal, amelyek elég nagyok ahhoz, hogy eleinte úgy érezzük, túl kicsik vagyunk hozzá.

Fajunk, Földünk és világunk kilátásait illetően a kedves olvasó két, gyökeresen különböző nézettel találkozhat ebben a könyvben. Aligha vár ránk nagyobb jelentőségű döntés, ha figyelembe vesszük, hogy mi

© Norman Myers, Julian L. Simon

forog kockán. Véleményem szerint kilátásaink az „Isten őrizzen tőle” és az „aranykor” két lehetőségének egyikét kínálják. Mivel világunkat így is, úgy is át kell rendeznünk (lásd alább), most olyan világot tűzhez-tünk ki célul, amilyet valóban akarunk.

Mindez különösen vonatkozik a tanulóifjúságra, amely biztos, hogy a világ egyik legnagyobb erőforrása. Amikor Berkeley, Cornell, Utrecht és egy sor más egyetem falain belül oktattam, a hallgatók folyamatosan azt bizonyították számomra, hogy a „fiatalság nem bohóság”. Sokan közülük ismerik a Dire Straits titkát: a szívükkel gondolkodnak, és az agyukkal éreznek. Idealizmusuk rávilágít, hogy az emberiség legnagyobb tulajdonsága nem a számolás, hanem az érdeklődés képessége. A hallgatók elképesztő módon érdeklődnek a körülöttük lévő világ, a hosszú ideje szenvedő Föld és a jövőnk iránt. Kedves diákok, ne hagyjanak fel az érdeklődéssel, és motiválják a hozzám hasonló öregeket, amíg csak a maguk kezében nem lesz a döntés. Reakcióiktól alaposan feldobódtam – ugyanez történik akkor, ha minél több hallgató elolvassa a többi könyvemet is, és megírja nekem, hogy mennyiben ért egyet az olvasottakkal. Lépjenek a nyomomba azzal, amit gondolnak az egészségről, amit hisznek és éreznek arról, ami inkább az Önök jövője, mint az enyém.

Miközben a vitára készültem, értékes kiegészítéseket kaptam egy sor barátomtól és kollégámtól. Különösen nagy örömmre szolgál megköszönni Martha Campbell, dr. Herman Daly, dr. David Duthie, dr. Anne H. Ehrlich, Prof. Paul R. Ehrlich, dr. Mario Giampietro, Lindsey Grant, dr. Carl Haub, Rick Heede, hal Kane, Amory Lovins, Prof. David Pimentel, David Takacs és Prof. Edward O. Wilson segítségét. Mindenekfelett azonban nagy segítségemre volt kutatótársam, Jennie Kent támogatása, aki változatos ötletekkel, meglátásokkal és elemzésekkel látott el.

E könyv alapötlete a Norton Kiadó szerkesztőjétől, Mary Cunnane-tól származik. Az embert próbáló feladat végzése során kezdettől fogva bátorított. Ugyanez vonatkozik ügyintézőmre, Ginger Barberre, aki mindvégig támogatott. Köszönet illet továbbá még egy szerkesztőt, Henning Gutmannt, aki az egész programot irányította.